

GERZSENYI SÁNDOR

Meditáció

Versek és egyéb lelki írások

SZERZŐI KIADÁS

PÉCS, 2003

© Gerzsenyi Sándor, 2003

Minden jog fenntartva,
beleértve a részletekben vagy egészben történő
utánnyomás jogát is.

Borítóterv és tipográfia: Boltos Péter
Nyomda: Roy-Press 2003 Bt.
Felelős vezető: Károlyi János

AJÁNLÁS

„Oly korban éltem én e földön”, mikor egy-egy műalkotás elemzésénél az eszmei mondanivaló megtalálása mindennél fontosabb volt. Így azután: Balassitól – Petőfin keresztül – Ady-ig minden „jobb” írónál, költőnél kimutatható volt a forradalmiság és a – Uram bocsá! – kommunisztikus eszmekezdeményeződés. Emlékszem: ösztönösen háborgott bennem az igazságérzet, amikor pl. egy szép szerelmes vers vörös hátteret kapott.

Ma már mosolygunk az elmúlt idők agymosó erőlködésén, vagy szomorkodunk máig tartó negatív hatásán, de kétségtelen, hogy ezek a tanulmányok nyomot hagytak gondolkodásunkban. Tartalom-centrikusabbá vált zenei-, irodalmi igényünk, és valóban eszmei mondanivalót, értéket, üzenetet, maradó emléket várunk alkotóktól, alkotásoktól.

Hívó embereknél ez az érzék egyre fejlődik. Naponta olvasuk az Igét, a kommentárokat, hallgatjuk az ige hirdetéseket, melyekben a szomjas lelkeknek csodálatosan kibomlik a még oly’ nehéznek tűnő ige üzenete is. Hiszen: „...a hívő előtt az Úr megfejtí önmagát.”

Eszmei mondanivalót hordozó, elkötelezett ember írása van a kezünkben. Előretekintő, ekeszarva el nem eresztő ember munkája. S ha mégis hátra-hátra pillant, csak ellenőrzés az: jó nyomon van, egyenes a barázda?! Mert megnyugtató érzés a jó nyom. Nyomdokán lépkedni lelkipásztor édesapjának, Gerzsenyi Albertnak, Meyer Henriknek, Pál apostolnak, ill. a „nagy Magvetőnek”, Jézus Krisztusnak.

Meditáció c. versében a szerző így vall küldetéséről:

„Milyen nagy méltóságban részesültem,
Hogy már gyermekként gyermekeddé lettem!

Az úton sűrű homály volt előttem,
De pünkösdi napján hírnököddé lettem.

Azóta prédikálom szent Igédet,
És ezzel telt, és ezzel múlt az élet.”

Közösségünk tagjainak nem kell bemutatnunk Gerzsényi Sándor lelkipásztort, a költőt, újságíró, lapszerkesztőt, énekszöveg-író stb., a „kívülálló” pedig e könyv életrajzi vonatkozású írásaiból közelebbről is megismerhetik. Humora, finom iróniája, líraisága (próza munkáiban is!), választékos, szabatos mondatszerkesztése, változatos mondanivalója lebilincseli az olvasót, és arra csábítja, hogy egy szuszra olvassa végig a könyvet. Ám tegye! Én is így voltam vele, de utána elkezdtem csemegézni a nekem – és másoknak! – szóló írásokat, tehát az egészet, újra.

Gerzsényi Sándor munkásságának a harmadik kötete három főrésze osztható: énekszövegek, versek és prózai értekezések.

Meglepetésként hat a sok ismert énekszöveg, melyeket gyakran énekelünk, hallunk énekkarainktól, s nem tudjuk, ki a szerzője. Az 1960-ban kiadott A Hit Hangjai énekeskönyvben már megtaláljuk Gerzsényi Sándor énekszövegeit, s azóta minden új énekes kiadványunkban jelen van verseivel (Evangéliumi vegyeskarok, Énekeljünk az Úrnak, Zeng az ének). Ez év karácsonyán kiadásra kerülő új gyülekezeti énekeskönyvünkben is több énekszövegével találkozunk majd.

Az eredeti szöveg, a vers általában több versszakot tartalmaz, s néha egy-egy szavában más, mint a zenei letétben. Ez utóbbinál prozódiai szempontok tették szükségessé a szócserét – a megrövidítést pedig gyakorlati megfontolások –, természetesen a szerző beleegyezésével.

Kötetének második és harmadik része nem szorul magyarázatra. Nem kell keresni a mondanivalót, adja magát. S ha ráhangolódunk gondolatainak, érzéseinek hullámhosszára, megnyílik előttünk egy hívő népéért élő, annak tisztaságáért, ferdülésmentes fejlődéséért felelősséget érző pásztor lelkivilága. Táguló horizontján megjelenik XXI. században tipródó országunk-világunk, melyért Istenhez sóhajt – velünk együtt – néhány versében, értekezésében.

„Mindenki érzi, sejtí, tudja:
Meg vannak számlálva éveink.

....

Tekints reánk hatalmas Istenünk!
Igéđ már ezredekkel ezelótt kimondta,

....

Az embernek egyetlen menedéke:
Az Űdvözító drága öt sebe!”

Versmondóknak, előadóknak külön is ajánlom ezt az összeállítást. De csak akkor tolmácsoljuk másoknak, ha bennünket is megállít, átjár és feszít a darab üzenete.

Kívánom minden kedves olvasónak, hogy találja meg e könyv minden írásában azt az elrejtett értéket, kincset, melyet Isten Lelke indíttatására ad most át a szerző, – épülésünkre.

Kívánom továbbá, hogy – bár hattyúdálnak tűnik „Az öreg hajós balladája” –, ne hallgasson el a dal e megszentelt szívből és ajkon, s kövessék újabb versek, kötetek ezt a mostanit.

„Rémek jönnek, hogy hitét elemésszék,
Körötte örvény, vad hullámhegyek,
De vén szívében éled a reménység:
A túlpartról valaki integet.”

Budapest, 2003. augusztus 23.

Ugrai Kovács Arthur